

РЕШЕНИЕ

№ 21483

гр. С, 30.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РЕН СЪД, 118 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛИ ИВ. МИТЕВА

при участието на секретаря ДИАНА Й. Т.
като разгледа докладваното от ЛИ ИВ. МИТЕВА Гражданско дело № 20231110120917 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. АПК вр. чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ.

Образувано е по жалба, подадена от В. С. П. против Решение № 10182/21.01.2022г. на ОСЗ „З“, с което е отказано възстановяване правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници за имот – нива от 0,940 дка, находяща се в строителните граници на Д в местността Д, част от имот №***, кад. л. №3,5,6 от кадастрален план, изработен 1939 г., съответстваща на части от ПИ с идентификатори ***** по КККР на гр. С, отредени за УПИ V-735, 736, 737, кв. 36 от действащия кадастрален и регулационен план на м. „ВВС“.

Настоящото дело е образувано след отмяна с Решение №1740/20.03.2023 г. от Административен съд С град като материално незаконосъобразно на Решение по адм. д. № 7286/2022 г. на СРС, 50 с-в по постъпилата жалба. С посоченото решение АССГ е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Ответникът по жалбата ОСЗ – З към ОД „З“ – С - град оспорва жалбата, като поддържа, че правилно е приложен материалният закон, действащ към момента на постановяване на решението.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна (наследник на лице, чиито недвижими имоти подлежат на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ) срещу административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, който съгласно чл. 14, ал.3 ЗСПЗЗ подлежи на съдебно оспорване. На жалбоподателката е връчен препис от обжалвания акт на 07.02.2022 г., предвид което съдът

приема жалбата за депозирана в срока по чл. 14, ал.3, изр. I-во ЗСПЗЗ.

Предвид посоченото жалбата е процесуално допустима.

По основателността на жалбата съдът, като съобрази събраните доказателства, намира следното:

С обжалваното Решение № 10182/21.01.2022 г. ОСЗ – 3 е отказала да възстанови правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на следните имоти или части от тях:

- нива от 0,940 дка, находяща се в с. Д в местността Д, част от имот №***, кад. л. №3,5,6 от кадастрален план, изработен 1939 г., съответстваща на части от ПИ с идентификатори ***** по КККР на гр. С, отредени за УПИ V-735, 736.737, кв. 36 от действащия кадастрален и регулационен план на м. „ВВС“.

За да постанови обжалвания отказ ОСЗ „3“ е приела, че към заявлението с вх. № 1009/26.05.1992 г. от ЦМВ за възстановяване правото на собственост на наследниците на МИС върху процесния имот не е представен доказателствен документ по чл. 12, ал. 2 ЗСПЗЗ, а само нотариално заверена декларация по чл. 12, ал. 2 ЗСПЗЗ.

Видно от приложеното по постъпилата административна преписка същата е образувана по Заявление с вх. №1009/26.05.1992 г. на ЦМВ до ОПК при О С, обл. С, с която се претендира възстановяване на наследниците на МИС собствеността върху земеделски земи в землището на Д, ЕКНМ 70857, ОС, обл. С като под № 10 е заявен имот, представляващ нива от 0,94 дка в местността „Д“ с № ***.

Към заявлението е приложена декларация по чл. 12, ал.3 от ЗСПЗЗ от ЦМВ и от Т Й. И от 25.05.1992 г., с нотариално заверени подписи от Нотариус Г, с рег. №5218/25.05.1992 г., с която същите като наследници съответно на МИС и Й И С са декларирали, че наследници на ИС И са неговите синове – С И С, М И С, Р И С и Й И С. С декларацията ЦМВ и Т Й. И претендират за полагаемата им се част от имота, оставен от дядо им – ИС И, вкл. по т. 2.10 – „нива, планировъчен № *** – от 940 кв. м., местност Д, записана на името на Б Ии“.

По преписката е представена и нотариално заверена декларация по чл. 12, ал. 3 от ЗСПЗЗ от наследниците ЦМВ и на Т Й. И с № 5267/20.04.1992 г., също депозирана пред ОСЗ, която деклараторите са посочили, че за имота в землището на с. Д, оставен от И С И на Бта С, М, Р и Й не е извършвана делба нито по доброволен, нито по съдебен ред, а е подадено заявление за възстановяване по ЗСПЗЗ само от наследниците на С И С. Поради това е декларирано, че деклараторите ЦМВ и Т Й. И са законни наследници на имота, оставен от дядо им И С И.

От представеното по преписката удостоверение за наследници се установява, че МИС е починал на 15.11.1989 г., като е оставил за свои наследници лицата ЦМВ, В. С. П. и И Т. А.

Видно от материалите по административната преписка, в отговор на молба на жалбоподателя от 26.05.2016 г. ответникът е издал удостоверение от 10.06.2016 г., от което се установява, че процесният имот е заявен за възстановяване от наследници на МИС в срока по чл. 11, ал. 1 ЗСПЗЗ с нотариално заверена декларация по чл. 12, ал. 3 ЗСПЗЗ.

С молба от 08.08.2017 г. жалбоподателката е представила по преписката комбинирана скица за имота от 18.07.2017 г. и свидетелство за правоспособност на изготвилото я лице.

Установява се, че на 16.02.2017 г. наследницата И Т. А е поискала от СО-Р „Л“ издаването на заповед по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ и удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4, 5 и 6 от ППЗСПЗЗ. С писмо от 08.05.2018 г. кметът на СО-Р „Л“ е отказал издаването на скицата и удостоверението, като отказът е обжалван от И Т. А пред Софийски Рен съд. С влязлото в сила на 05.06.2020 г. решение № 73972/21.04.2020 г. е отменен отказът на кмета на Ра и преписката му е била върната със задължителни указания в 3-месечен срок, считано от 05.06.2020 г., т. е. в срок до 05.09.2020 г., да издаде Заповед по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ /за определяне на свободната и застроената площ от заявления за възстановяване имот/, като след влизането ѝ в сила – да издаде удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4, 5 и 6 от ЗСПЗЗ. Били издадени Заповед № РД-09-135/28.06.2021 г. на главния архитект на СО-Р „Л“ /л.22/и удостоверение по чл. 13, ал. 5 и 6 от ЗСПЗЗ от 11.08.2021 г./л.23/, а впоследствие и скица от 08.11.2021 г. по чл. 13, ал. 5 ППЗСПЗЗ /л. 6/.

Видно от депозирано пред ответника молба /заявление/ на жалбоподателката от 13.08.2021 г. /л.14/ е поискано издаване на решение за възстановяване на правото на собственост на наследниците на МИС земи в размер на 1086 кв. м. в землището на бивше Д, установени от преписката като имот с пл. № *** от КП 1939. Към молбата са представени и удостоверението и заповедта по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ от главния архитект на Рната администрация. Тъй като жалбоподателката не била представила с посоченото заявление скицата /неразделна част от удостоверението/, ОСЗ поискала скицата от Рната администрация на 06.10.2021 г., като последната ѝ била изпратена на 12.11.2021 г. Поради обстоятелството, че скицата била черно-бяло копие, на 02.12.2021 г. ОСЗ поискала от жалбоподателката оригинал или цветно копие на скицата. Тя представила такова по преписката на 07.01.2022 г.

С обжалваното Решение № 10182/21.01.2022 г. ОСЗ – 3 е отказала да възстанови правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници. Депозираната срещу решението жалба е оставена без уважение с Решение по адм. Д. № 7286/2022 г. на СРС, 50 с-в. С Решение №1740/20.03.2023 г. Административен съд С град е отменил Решение по адм. Д. № 7286/2022 г. на СРС, 50 с-в, и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на СРС, в резултат на което е образувано настоящото производство. Видно от мотивите на АССГ преценено е, че двете приложени към заявлението декларации отговарят на изискванията а чл. 12, ал. 3 ЗСПЗЗ и са допустими съгласно редакцията на ЗСПЗЗ към датата на подаване на заявлението. Според АССГ и заявлението, и двете декларации отговарят на законовите изисквания, като е посочена местността и в кой Р на гр. С е имота, поради което административното производство следва да е приключило отдавна с възстановяване на имота на база само на декларацията. Касационната инстанция е приела, че решението на СРС е материално незаконосъобразно, тъй като СРС е следвало да отмени решението на ОСЗ и да реши спора по същество като възстанови имота само на база на декларацията.

Въз основа на съвкупна преценка на събрания доказателствен материал съдът намира по основателността на жалбата следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане

на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК: липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствени правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона (чл. 146, т.1-5 АПК); съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на акта- чл. 142, ал.1 АПК.

Оспореното решение е издадено в предвидената от закона писмена форма и е постановено от компетентен за това орган, поради което е валиден административен акт. Съдът намира обаче, че обжалваното решение е постановено при съществено нарушение на административно-производствените правила и противоречие с материално-правни норми.

Общото правило за възстановяване правото на собственост върху земеделските земи е разписано в отделните хипотези на разпоредбата на чл. 10 ЗСПЗЗ. Възстановяват се правата на собствениците или на техните наследници върху земеделските земи, които са притежавали преди образуването на трудово-кооперативни земеделски стопанства или държавни земеделски стопанства, независимо от това дали са били включени в тях или в други образувани въз основа на тях селскостопански организации. Изключенията от общото правило по чл. 10, ал. 1 ЗСПЗЗ са посочени в чл. 10, ал. 7 и сл. и чл. 10б, ал. 1 ЗСПЗЗ.

Правото на собственост върху земеделски земи се възстановява по реда на ЗСПЗЗ след провеждане на нарочно административно производство, което съгласно чл. 11, ал. 1 ЗСПЗЗ започва по заявление на лицата, посочени в чл. 10 от същия закон за възстановяване правата им върху земеделските земи в седемнадесетмесечен срок от влизане на закона в сила. Заявлението се отправя до съответната ОСЗ и съдържа описание на имота и доказателства за правото на собственост. Според чл. 12, ал. 2 ЗСПЗЗ в действащата му редакция правото на собственост се доказва с нотариални актове, делбени протоколи, протоколи на трудовокооперативни земеделски стопанства, емлячни регистри, молби-декларации за членство в трудовокооперативно земеделско стопанство, счетоводни книги за заплащане на рента, протоколи и решения за оземляване, в това число и по Закона за трудовата поземлена собственост от 1946 г. и правилника за неговото приложение и други писмени доказателства. Към датата на депозиране на заявлението в сила е била разпоредбата на чл. 12, ал. 3 ЗСПЗЗ, според която при липса на писмени доказателства заявителят може да приложи към заявлението си декларация с нотариално заверен подпис, с която декларира правото си на собственост. За неверни данни деклараторът носи наказателна отговорност по чл. 313 от Наказателния кодекс. Последната правна норма е била отменена с изменения в закона, обнародвани в ДВ, бр. 13 от 2007 г. Отказът на ответника, обективиран в обжалваното решение, за възстановяване на посочения в заявлението процесен имот е мотивиран с доводи за липса на представени доказателства, които да отговарят на изброените в закона и да представляват годно основание за признаване на собственост върху недвижимите имоти и възстановяването им по процедурата, предвидена в ЗСПЗЗ. Действително към момента на постановяване на посоченото решение от ответника, разпоредбата на чл. 12, ал. 3 ЗСПЗЗ е отменена. Това не е било така обаче към датата на

депозирани на заявлението за възстановяване на процесния имот. Предвид посоченото и при съобразяване задължителните указания на касационната инстанция, приложение в настоящата хипотеза следва да намери именно действащата правна уредба към момента на подаване на заявлението.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че административното производство е започнало с редовно подадено заявление, в срока по чл. 11, ал. 1 от ЗСПЗЗ, като декларации по чл. 12, ал. 3 от ЗСПЗЗ следва да се приемат за допустимо доказателство за установяване правото на собственост върху процесния недвижим имот, съгласно редакцията на ЗСПЗЗ към 26.05.1992 г. Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 25.06.1996 г. по гр. д. № 2/96 г., ОСГК на ВС, декларацията с нотариална заверка на подписа по чл. 12, ал. 3 ЗСПЗЗ в производството пред Рния съд по чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ представлява самостоятелно доказателствено средство само ако е била представена пред общинската поземлена комисия. Тя представлява годно доказателствено средство и за частта от претендираните имоти, за които не са представени доказателства по чл. 12, ал. 2 ЗСПЗЗ. **Съгласно мотивите на касационната инстанция въз основа на декларацията административният орган, респ. СРС при предходното разглеждане на делото е следвало да възстанови имота.** Следователно при съобразяване със задължителните указания на АССГ настоящият състав, макар да не споделя тези изводи, е длъжен да приеме, че както заявлението, така и двете декларации към него, отговарят на законовите изисквания, като е посочена местността и в кой Р на гр. С е имотът, и поради това представляват достатъчно доказателство за правото на собственост върху заявения недвижим имот. Следва обаче да бъде отбелязано, че при твърдения, че делба на имота на И И С не е извършвана и при липса на описание на същия, не става ясно дали записаната по т. 2.10 от декларацията от 25.05.1992 г. нива съставлява част от нива с пл. № *** по КП от 1939 г./който имот по този план съгласно удостоверението по чл. 13, ал. 5 и 6 ППЗСПЗЗ е бил с площ, близо десет пъти повече- 10923 кв. м., а в разписния лист към кадастрален план от 1939 г. е вписан като собствен на Б Ии/, която двамата декларатори като наследници на ИС И считат, че е припадащата се част на всеки от техните наследодатели / М С и Й С/ или общо за двамата наследодатели от по-голям неподделен имот на четиримата Б, наследници на ИС И, или това е целият имот на ИС И. И в двата случая обаче от декларацията не следва извод, че всеки от наследниците на ИС И, вкл. М С, е притежавал реална част от имота, за да се възстановява такава, доколкото не се установява делба да е извършена, а напротив в декларацията 20.04.1992 г. се сочи, че четиримата Б не са поделили имота в землището на с. Д /ако изобщо се приеме, че имотът на И И, за който са изложените в декларацията обстоятелства, е именно имот с пл. № *** по КП от 1939 г./. Поради това, ако към момента на колективизацията делба не е извършена, то би следвало целият бивш имот с пл. № *** да се заяви за възстановяване от наследниците на И С И, а не негови части /определени по неясни критерии/ от наследниците на неговите преки наследници. Поради това и настоящото решение, при спор за материално право с другите наследници на И И, не би имало обвързваща последните сила.

В случаите на чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ, т. е. когато се иска възстановяване правото на

собственост върху имоти в границите на урбанизираните територии към заявлението за възстановяване на правото на собственост се прилага удостоверение и скица по чл. 13, ал. 5 и ал. 6 ППЗСПЗЗ, като удостоверението установява дали имотът е нанесен или не е нанесен в кадастралния план; номера и размера на имота според кадастралния план; размера на застроената част по чл. 11, ал. 3 и ал. 4, за която се дължи обезщетение по чл. 10б, ал. 1 ЗСПЗЗ, както и размера на свободните площи, подлежащи на възстановяване; информация учредено ли е право на строеж и дали строежът е започнал в срока по чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ; ограниченията на собствеността с посочване на основанията за тях, а скицата, издадена от техническата служба на Ота съдържа границите и номера на имота съгласно кадастралния план; регулационното отреждане на територията, в която попада имотът; границите и площите за възстановяване на правото на собственост, включително и с ограниченията върху имотите. Видно от издадените заповед по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ от 28.06.2021 г., скицата и удостоверението по чл. 13, ал. 4, 5 и 6 от ЗСПЗЗ от 11.08.2021 г. идентифицираната незастроена и неусвоена част от бивш имот с пл. № ***, к.л. № 3, 5, 6 от стар кадастрален план, емисия 1939 г., целият с площ по графични данни 10923 кв. м., представлява част от ПИ с идентификатори ***** по КККР на гр. С, отредени за УПИ V-735, 736, 737, кв. 36 от действащия кадастрален и регулационен план на м. „ВВС. Тази част отговоря на част от имот с пл. № 15 по КП емисия 1950 г.с площ от 1100 кв. м. Следователно в рамките на проведеното междинно административно производство заявената за възстановяване нива в м. Д с площ по заявлението на ЦВ 0,94 дка, е идентифицирана като имот с пл. №15 по КП от 1950 г. с площ 1100 кв.м., съставляващ част от бивш имот с пл. № *** по КП от 1938 г., и от нея е определена незастроената площ от 1086 кв. м., показана на скицата, като тази част е определена като свободна за възстановяване, поради липса на учредено право на строеж, издадено разрешение за строеж или започнато строителство по чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ.

Поради гореизложеното и следвайки указанията на касационната инстанция /конкретно - че имотът следва да бъде възстановен/ съдът приема за установени предпоставките за възстановяване правото на собственост върху заявения имот, и като констатира липсата на пречки по чл. 10, ал. 7 или 10б, ал. 1 ЗСПЗЗ, достига до извод за незаконосъобразност на обжалваното решение, която налага неговата отмяна и постановяване на решение за възстановяване на имота.

Административната процедура по възстановяване на собствеността на земеделски земи по ЗСПЗЗ, намиращи се в урбанизирана територия, приключва с издаване на решението на ПК, към което не е необходимо да бъде издавана скица, тъй като индивидуализацията на имота, правото на собственост върху който се възстановява, се извършва още при осъществяването на административната процедура по чл. 13 ППЗСПЗЗ - чрез издаването на удостоверението и скицата по чл. 13, ал. 5 и ал. 6 ППЗСПЗЗ, без да е необходимо издаването на последваща скица / в този смисъл изрично Решение № 38 от 18.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5208/2014 г., I г. о., ГК, Решение № 254 от 26.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1134/2009 г., II г. о., ГК и др./. Поради това и възстановеният имот в случая следва да се индивидуализира като отбелязаната незастроена част с площ 1086 кв. м. по скицата по чл.

13, ал. 5 ППЗСПЗЗ, издадена на 08.11.2021 г. от гл. архитект на Р „Л“, като разликата в площта, посочена в заявлението от 26.05.1992 г. /0,94 дка/ и тази по скицата /1086 кв.м./ следва да се счита преодоляна с депозираното нарочна молба от В. С. П. с вх. № от 13.08.2021 г. до ОСЗ „Овча купел“ /л. 12/, с която пред ОСЗ е депозирана заповедта и удостоверението по чл. 13, ал. 5 и ал. 6 ППЗСПЗЗ и доколкото площта не е индивидуализиращ имота белег.

По разноските:

При този изход на оспорването съгласно чл. 143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски за производството в размер на 1800 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, от които 600 лева за първото разглеждане на жалбата по адм. д. № 7286/2022 г. на СРС, 50 с-в.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба с вх. № 26662/14.02.2022 г. по описа на СРС, подадена от В. С. П. с адрес: гр. С, ул. „О“ № 22, ет. 3, ап. 11, като незаконосъобразно Решение № 10182/21.01.2022г. на ОСЗ „З“, с което е отказано възстановяване правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници за имот – нива от 0,940 дка, находяща се в строителните граници на Д в местността Д, част от имот №***, кад. л. №3,5,6 от кадастрален план, изработен 1939 г., съответстваща на части от ПИ с идентификатори ***** по КККР на гр. С, отредени за УПИ V-735, 736.737, кв. 36 от действащия кадастрален и регулационен план на м. „ВВС“ на наследниците на МИС с ЕГН ***** , бивш жител на гр. С и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА и ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 14, ал.3 ЗСПЗЗ по заявление вх. № 375/26.05.1992 г., пр. №1009/26.05.1992 г. от ЦМВ, правото на собственост в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на наследниците на МИС с ЕГН ***** , бивш жител на гр. С върху НИВА от 1086 кв. м., находяща се в местността Д, представляваща част от имот №***, кад. л. №3,5,6 от стар кадастрален план, емисия 1939 г., имот пл. № 15 по кадастрален план, емисия 1950 г. и съответстваща на части от ПИ с идентификатори ***** по КККР на гр. С, отредени за УПИ V-735, 736.737, кв. 36 от действащия кадастрален и регулационен план на м. „ВВС“, съгласно удостоверение № РЛЦ 17-ГР94-562-/25/11.08.2021 г и скица от 08.11.2021 г. по чл. 13, ал. 5 ППЗСПЗЗ, изготвени от гл. архитект при Р „Л“ въз основа на Заповед № РД – 09-135/28.06.2021 г. по чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ на кмета на Р „Л“

ОСЪЖДА на основание чл. 143, ал.1 АПК **ОСЗ – З** към ОД „З“ – С - град да заплати на В. С. П. с адрес: гр. С, ул. „О“ № 22, ет. 3, ап. 11 сумата **1800,00 лв.** - разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд С - град в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски Рен съд: _____